

Vrouw Pest.

Op zijn moedig ros gezeten,
't Krijgszwaard benglend aan zijn zij,
En gevolgd door zijne paadjes
Dragend lans en helm en schild,
Reed een jonge, fiere ridder
Vroolijk langs den breeden weg,
't Oog gevestigd op de torens
Eener stede in 't ver verschiet.

« Voort mijn trouwe, vlugge klepper,
'k Wil vóór 't vallen van den nacht
Ginder zijn, waar magen, vrienden
Mij verbeiden, 't hart vol vreugd! »
En zijn hand gleeed langs de manen,
Streelde 't vurig dier den nek.
Lustig dravend toog hij verder...
't Slagzwaard rinklende in de schêe.

De avondzonne schoot heur stralen
Van de kimme op veld en bosch,
Baadde in gouden glans de puinen
Van het oud, vervallen slot,
Dat, omringd door lage struiken
Naast den weg lag... Voor de poort
Op een steenklomp, zat een vrouwe
Gansch in lompen, roerloos, stom.

Bij het naadren van den ruiters
Rees zij langzaam overeind,
« Sta! » weerklonk het van heur lippen
Op een aaklig, schellen toon.
En de ridder wilde verder...
« Sta! vermeetele! » klonk het weer,
Anders heeft uw blik vandaag nog
Voor het laatst de zonne aanschouwd! »

Toornig vlamde 't oog des ridders
Bij het hooren van die taal.
« Vrouwe, wat wilt ge? » riep hij dreigend
En zijn hand greep naar het zwaard.

« Neem me bij u op uw paardje,
'k Wil, vóór men de poorten sluit,
Gindsche stede binnentreden! »...
« Heks, maak plaats of 'k vel u neer! »

Doch de vrouw week niet ter zijde.
Uit heur oog schoot valen glans,
Wijl een grijnslach, schrill en aaklig,
Heuren paarschen mond verwrong...
En die glans drong in zijn ziele,
Wekkend onverklaarbare vrees;
En die grijnslach deed hem huivren...
't Zwaard zonk in de schée terug.

Doch, zich schamend voor die vreeze —
Hij, die op het oorlogsveld,
Honderdmaal den dood voor oogen,
Niet gebeefd had — riep hij uit:
« Spreek, wie zijt gij, aaklig wezen,

Dat mij aangrimt als een spook? »
« Ridder, 'k zal mijn naam slechts zeggen
Als we ter bestemming zijn! »

Maar de zon is reeds verdwenen
En de weg is nog zoo lang! »
« Mensch, gehoorzaam zonder dralen,
Voer mij mede of morgen reeds
Zal voor u de doodsklok kleppen
En voor allen, die gij mint! »
Kille schrik sloeg om het harte
Van den ruiters — « Vrouw, stijf op! »

Nauwlijks uitte hij die woorden
Of het spook sprong bliksemsnel
Achterop het paard des ridders,
Dat vooruit vloog als een pijl.
En zij sloeg heur knokkige armen
Prangend om des jonglings borst,

« Sta! vermectle! » klonk het weer, (blad. 6)

Wijl, als stank uit graven walmend,
's Monsters adem hem beving.

Brieschend joeg de stoere klepper
In steeds woester, doller vaart ;
Zijne hoeven sloegen vonken
Uit de steenen langs de baan.
« Schoone ruiter, dat is rijden !
Heisa ! sneller reisde ik nooit ! »
Nog voor 't sluiten van de poorten
Werd de stad door hen bereikt.

Daar ontsloot de spookvrouw de armen,
Lachte en gleeed weer vlug van 't paard.
« Vaar thans wel, mijn schoone ruiter,
'k Blijf u dankbaar voor uw dienst ! »
« Vrouwe, wil me uw naam thans zeggen ? »
't Antwoord klonk : « Ik ben Vrouw Pest ! »
« Wee mij ! Wee mij ! » kreet de jongling,
« 'k Heb de pest hierheen gebracht ! »

« Waaron klaagt ge? » was het antwoord
Is 't omdat ik thans een dag
Door uw toedoen heb gewonnen?
Klaag niet, morgen kwam 'k hier toch!
'k Wil uit dankbaarheid u sparen
U en de uwen! 'k Zal daarbij
Hier slechts honderd offers maken,
Niet één minder, niet één meer! »

's Anderdaags in al de wijken
Van de groote, weidsche stad,
Ging de geesel aan het woeden;
Lijken dekten elke straat!
Slechts 't gezin des jongen ridders
Bleef er van de plaag gespaard,
Schoon 't niet ophield hulp te bieden...
't Spook bleef trouw zijn woord gestand.

Lange, bange dagen vloten
Eer de plaag had uitgewoed

En eer de afgematte ridder
Eindelijk denken mocht aan rust.
Zeekren avond, op zijn wandling
Door de velden rond de stad,
Zag hij, zittend op een muildier,
Eene vrouw, die tot hem kwam.

't Was Vrouw Pest! — Doch in heur oogen
Blonk niet meer dien valen gloed;
En haar vroeger paarsche lippen
Waren kersrood; haren mond
Spreidde een zoeten geur van rozen
In het ronde; op heur gelaat
Stond voldaan genot te lezen...
Lachend hield zij voor hem stil.

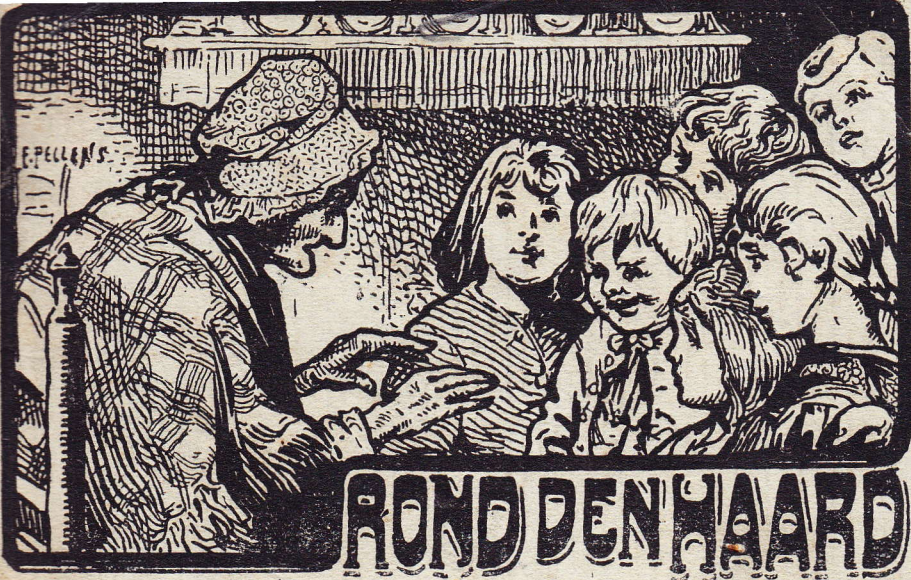
« Vrouw, gij hebt mij voorgelogen! »
Riep de jongling toornig uit.
« Honderd offers zoudt ge maken
Zegdet gij, geen enkel meer...! »

« 'k Heb 't gegeven woord gehouden
Was het antwoord van Vrouw Pest.
« Logen, logen! » kreet de ridder,
« Wel vier duizend zijn er dood! »

« Dat is zoo, maar toch juist honderd
Werden er door mij geveld! »
« Zoo, en de andren? » — « Ha, die andren
Stierven, ja, uit louter schrik!...
Thans, o ridder, wil 'k u noemen
't Krachtig wapen dat mij weert :
Reinheid en geregeld leven! »
Sprak Vrouw Pest en zij verdween.

ROND DEN HAARD

Berijmde Sprookjes

door C. DE KINDER

LODEWIJK OPDEBEEK
BOEKHANDELAAR-UITGEVER
ANTWERPEN
1904

Rond

 den Haard

BERIJMDE SPROOKJES

* * * * * DOOR

C. DE KINDER * * * *

ANTWERPEN

LOD. OPDEBEEK

ST WILLEBRORDSSTRAAT 57

1904

Inhoudstafel

Vrouw Pest	5
Booze Klaar	15
De Kramer en de Slang	37
De Koning en de Ezel	51
De Wonderlier	62

